

РЕШЕНИЕ

№ 2084

гр. София, 29.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 08.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **12495** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 231 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР).

Производството е образувано по жалба на Г. С. Н. срещу Заповед № 8121К – 7039 от 19.06.2020 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 194, ал. 2, т. 1, пр. 1 и т. 4, чл. 197, ал. 1, т. 6, вр. чл. 203, ал. 1, т. 7, пр. 2 и т. 13 и чл. 226, ал. 1, т. 8 ЗМВР е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя, заемащ длъжността „инспектор“ – разузнавач V степен, в сектор „Противодействие на икономическата престъпност“ в 04 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

С жалбата се оспорва извършването на неправомерните деяния, за които е ангажирана дисциплинарна отговорност. Поддържа, че заповедта е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Заповедта за образуване на дисциплинарното производство била връчена на жалбоподателя по време на отпуск поради неработоспособност и в същата липсвало описание кога и какви тежки нарушения са извършени. Не са му поискани обяснения за неговото поведение. Счита, че дисциплинарно разследващият орган (Д.) е достигнал до извод за извършено нарушението преди да се образува дисциплинарното разследване. Не бил уведомен своевременно за заповедите, с които на два пъти е удължен срокът на разследването, доколкото същите са му връчени заедно с оспорваната заповед. Счита, че не му е дадена възможност за запознаване с материалите по преписката, когато е удължаван

сроку на разследването. Пояснява, че не му е предоставен достатъчен срок за запознаване с дисциплинарната преписка, както за подаване на обяснения и възражения. Изготвената обобщена справка не съдържа констатации за нарушения, съответстващи на тези от поканата за даване обяснения. Поддържа, че Д. не е извършил самостоятелна проверка, доколкото е ползвал само материали от досъдебно производство.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа за противоречия в показанията на свидетелите И. И. и Х. П., както и че същите не са дали обяснения в дисциплинарното производство, тъй като не са посетили сградата на СДВР. Посочва, че не са извършени нарушенията, тъй като тогава е бил на почивка при ползване на годишния си отпуск. Акцентира, че към дисциплинарната преписка са приобщени материали от досъдебното производство без да е налице постановление на наблюдаващия прокурор, поради което не следва да се ценят като доказателства от административния орган.

В писмените бележки се поддържа, че дисциплинарно наказващият орган не е поискал обяснения от жалбоподателя преди да се наложи наказанието, с което е нарушена разпоредбата на чл. 206, ал. 1 ЗМВР. Такива са изисквани от Д., но не и от министъра на вътрешните работи. Посочва, че не са обсъдени писмените обяснения на жалбоподателя. Поддържа, че материалите от досъдебното производство не представляват част от настоящата преписка и същите се оспорват. Развива доводи, че дадените сведения от И. И. и Х. П. са сбор от цитати от разпитите им в досъдебното производство. Счита, че в оспорваната заповед липсва времето, през което са извършени описаните нарушения в т. 1 и т. 2. Извършен е анализ на показанията на свидетеля А. А., от които се установявало, че жалбоподателят не се е намирал в [населено място] за периода от 19.07.2018 г. до 15.08.2018 г. и не участвал в проверки на търговски обекти. Излага се становище за липсата на осъществена проверка на търговски обекти на 12.09.2018 г., в която да е участвал жалбоподателят, доколкото е взел участие на 17.10.2018 г. Счита, че жалбоподателят не е допринесъл за разпространението на информация, увреждаща престижа на МВР. Останалите доводи в писмените бележки се припокриват с тези от жалбата.

Ответната страна – министърът на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Счита, че не са налице основанията за оспорване на заповедта, посочени в чл. 146 АПК.

В писмени бележки на ответната страна се излагат доводи за липсата на допуснати нарушения на процесуалните правила, както и за съответствие на оспорваната заповед с материалния закон.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

По делото не се спори, а и от приложената кадрова справка се установява, че от 17.04.2015 г. Г. С. Н. е заемал длъжността „инспектор“ – разузнавач V степен, в сектор „Противодействие на икономическата престъпност“ в 04 Районно управление (РУ) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

Видно от Заповед № 7855-4-1 от 23.01.2019 г. на полицейски орган се установява, че на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР и във връзка с досъдебно производство (ДП) № 17/2019 г. по описа на Специализираната прокуратура Г. Н. е задържан за срок от 24 часа.

С писмо рег. № 513р-11319/06.02.2019 г. на директора на СДВР, адресирано до министъра на вътрешните работи, е направено предложение за образуване на дисциплинарно производство за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина от Г. Н.. В предложението се посочва, че жалбоподателят е задържан за това, че е участвал в организирана престъпна група с цел да вършат съгласувано в страната престъпления по чл. 209, чл. 213а, чл. 282, чл. 301, чл. 302 и чл. 304б НК, което било разпространено в различни медии.

Със Заповед № 8121К-5742 от 13.02.2019 г. на министъра на вътрешните работи е образувано дисциплинарно производство срещу Г. Н. за извършено тежко дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 203, ал. 1, т. 7 и т. 13 ЗМВР. Със заповедта е определен дисциплинарно разследващият орган (Д.), който в четиримесечен срок следва да изготви становище относно наличието на основания за реализиране на дисциплинарна отговорност.

На 10.03.2022 г. е връчена на жалбоподателя покана рег. № 3382р-8598/08.03.2019 г., за да се яви на 11.03.2019 г. в сградата на СДВР за запознаване с издадената Заповед № 8121К-5742 от 13.02.2019 г. При получаването на поканата Г. Н. е посочил, че не може да се яви, тъй като се намира в отпуск поради временна неработоспособност, видно от болничен лист № Е..

На 14.03.2019 г. е връчена на жалбоподателя покана рег. № 3382р-8599/08.03.2019 г. за даване на обяснения във връзка със Заповед № 8121К-5742 от 13.02.2019 г. В поканата е отразено, че жалбоподателят е бил задържан за това, че в периода от 2017 г. до 23.01.2019 г. е участвал в престъпна група за рекетиране на търговци от[жк]за заплащане на такса „спокойствие“, като обещавали, че няма да се извършват проверки или ще бъдат предварително информирани за проверките. Посочено е, че информацията е разпространена в различни медии. На жалбоподателя са поставени следните въпроси: 1. О. как е създадена групата от посочените по – горе служители в 04 РУ- СДВР, за рекет на търговци в[жк]и да се опише ролята в групата; 2. Кой е ръководител на групата, какви суми са получавали, как са разпределяни, къде и от кого; 3. Считате ли, че с действията сте изпълнили задълженията си съгласно Етичния кодекс за поведение на държавни служители в МВР.

На 14.03.2019 г. е съставен протокол рег. № 513р-52112/25.06.2019 г. от Д., в който е отразено, че жалбоподателят не се е възползвал от правото си да даде обяснения. Посочено е още, че на 20.03.2019 г. е направена справка в съответната деловодна система и не са констатирани постъпили обяснения от Г. Н.. Налице са противоречия в датите на документа: за дата на протокола е посочена - 14.03.2019 г., а в него са обсъждани извършени действия от предстояща дата - 20.03.2019 г., както и че регистрационният му номер е с дата от 25.06.2019 г. Въпреки посочените противоречия, съдът намира, че е съставен надлежен протокол, доколкото се касае за техническа грешка, тъй като на гърба му е отразена дата на изготвяне -20.03.2020 г. и в по – късен момент документът е заведен в деловодството (25.06.2019 г.). Нещо повече и на трите дати се констатира липсата на дадени обяснения от страна на жалбоподателя.

Със Заповед № 8121К-6816 от 08.03.2019 г. на министъра на вътрешните работи е временно отстранен Г. Н. от заеманата длъжност „инспектор“ – разузнавач V степен, в сектор „Противодействие на икономическата престъпност“ в 04 РУ при СДВР

Със Заповед № 8121К-10265 от 18.06.2019 г. е удължен срокът на дисциплинарното производство до 14.10.2019 г., която е връчена на жалбоподателя на 03.07.2019 г.,

който се е подписал за това. Със Заповед № 8121К-12952/16.10.2019 г. отново е удължен срокът до 14.02.2020 г. (връчена на 12.11.2019 г.), а със Заповед № 8121К-4323/06.03.2020 г. срокът е удължен до 31.05.2020 г. (връчена на жалбоподателя на 08.05.2020 г.). В тази връзка са неоснователни възраженията, че посочените заповеди не са връчени на жалбоподателя.

От преписката се налага извод, че Д. е изискал и получил материали (протоколи от разпити свидетели, протоколи за разпознаване на лица, протоколи за обиски, претърсвания и изземвания и други) от досъдебно производство (ДП) № 17/2019 г. по описа на СО-СП. Изисканите и представените документи се установява от водената кореспонденция: писма рег. № 338200-975/12.07.2019 г., рег. № 146343/21.10.2019 г. на председателя на Д. писма от 15.08.2019 г., 01.11.2019 г. на прокурор при Специализираната прокуратура и приемо – предавателни протоколи, съставени на 03.12.2019 г., 16.04.2020 г. и 30.04.2020 г. Няма пречка към дисциплинарното производство да се приобщят документи, част от друго производство - в процесния случай част от материалите по досъдебно производство, предвид разпоредбата на чл. 206, ал. 3 ЗМВР, съгласно която за разкриване на обективната истина могат да се използват всички начини и средства, позволени от закона. От това следва, че няма законова пречка в административното производство да се ползват доказателства, събрани от органите на предварителното производство, а по арг. от чл. 39, ал. 2 АПК са допустими всички редовно събрани или изготвени доказателствени средства по реда, предвиден в АПК или в специалните закони. Горното налага извод за неоснователност на възражението, че материалите от досъдебното производство не представляват част от настоящата преписка.

Следва да се отбележи, че не е необходимо постановление на прокурора, за да се приемат и ценят съответните материали от досъдебното производство в дисциплинарното производство, тъй като прокурорът няма отношение за ангажиране на дисциплинарна отговорност. Наред с това е налично писмо на прокурор, с който се разрешава достъп до всички материали от досъдебното производство.

Приложени са протоколи от 14.11.2018 г. и от 19.11.2018 г. за разпознаване на лица, от които се установява, че свидетелите И. И. и Х. П. са разпознали жалбоподателя Г. Н.. Дватама поясняват, че категорично го разпознават като „дебелия полицай“.

По реда на чл. 44, ал. 1 АПК са събрани сведения от неучастващите в производството Х. Б. П. и И. Б. И.. Същите отговарят на изискванията на чл. 44, ал. 2 АПК, тъй като са дадени в писмена форма и са подписани от посочените лица, както и от представител на Д., като подписите не са оспорени. В тази връзка същите представляват допустими доказателствени средства за установяване на релевантни факти в дисциплинарното производство.

Неотносими са възраженията, че същите не са събрани от Д., тъй като лицата дали сведения не са посетили сградата на СДВР и същите представляват сбор от цитати от разпитите им в досъдебното производство. Законът не поставя изискване за мястото на събиране на доказателства, а сведенията са дадени по правилата на чл. 44, ал.1 и ал. 2 АПК, което е гаранция, че са изискани и събрани от органа. Обективният факт, че са подписани означава, че са дадени от съответното лице пред органа. Следва да се отбележи, че е нормално да е налице прилика в показанията от досъдебното производство и сведенията от дисциплинарното производство, доколкото се дава информация за едни същи факти и обстоятелства.

Сведенията на Х. Б. П. и И. Б. И. следва да се преценяват съвместно с протоколите за

разпознаване, тъй като същите разпознават Г. Н. като „дебелия полицай“, а в сведенията го наричат по този начин.

От сведенията на И. И. се установява, че същият е управител на заведения „Ф. № 1 и № 2“, находящи се на [улица]в [населено място], като от началото на месец август 2018 г. започнали чести проверки от различни институции. Пояснява, че на първата проверка през месец август 2018 г. дошли на проверка петима полицаи, като трима извършили проверка в заведение „Ф. 1“, а другите двама в заведение „Ф. 2“, намиращо се на същата [улица] м. едно от друго. Посочва, че в края на проверката Г. Н. (нарича го „дебелия полицай“) му казал, че в заведението има тютюн без документи и го попитал дали да извика митницата, като отказвал да провери представените му документи. Тогава управителят на заведението го попитал какво да прави, а полицаят му предложил „измисли го ти и ела при мен“. Това мотивирало И. да му даде 200 лева, които били взети и прибрани от Г. Н., който след това започнал да обяснява на управителя, че положението му е много тежко и проверките ще продължават.

От сведенията на И. се установява още, че в средата на месец август 2018 г. Г. Н. (нарича го „дебелия полицай“) заедно с друг служител на МВР посетили двете заведения и започнали да обясняват на управителя за наличието на нарушения и трябвало да извикат съответните органи. И. възприел това като изнудване. В това време настрани стоял собственика на двете заведения - Х. Б. П., който не чувал разговора, но възприемал и разбирал случващото се. И. взел от оборота 200 лева, а П. го попитал докога ще продължава това. И. предал на Г. Н. (нарича го „дебелия полицай“) сумата от 200 лева, което било възприето от П.. Тогава И. попитал жалбоподателя дали стигат парите, а той кимнал одобрително, прибрал парите в джоба и се обадил по телефона, като казал, че нямало нарушения. Веднага след това същият полицай започнал да обяснява на управителя, че го е закъсал.

От сведенията на И. се установява, че през месец септември 2018 г. имало проверка от шестима полицаи, сред които жалбоподателят. След проверката Н. се обърнал към друг служител на МВР и го попитал „сега какво пишем.., че сме видели или .. не сме видели непълнолетни“, а след това по повод присъствието на жена – полицай уточнил, че е „наш човек“. Впоследствие се намесил друг служител (нарича го гологлавия), който заявил на И., че трябва да дава по 1500 лева на месец за полицията, за да спрат проверките в заведенията. И. казал, че парите са много, при което „гологлавият полицай“ започнал да обяснява, че имал две заведения, а други по – малки търговски обекти давали по 500 лева, но накрая склонил да коментира сумата с К. (началника на 04РУ). Тогава И. отишъл до бара и взел от П. сумата от 200 лева. Сгънал на две един лист с формат А4 и поставил парите вътре и ги дал на Г. Н., който ги взел и прибрал в джоба. В сведенията се съдържа информация, че са давани на пари на други полицаи, но сред тях не е жалбоподателят.

От сведенията на Х. Б. П. се установява, че същият е собственик на заведения „Ф. № 1 и № 2“, находящи се на [улица]в [населено място]. Същият пояснява, че през лятото на 2018 г. била извършена проверка от служители на икономическа полиция на 04 РУ СДВР. Единият от полицаите (мургав с бяла коса) се обърнал към собственика, че трябва да почерпи, за да няма проблеми, при което П. му дал сумата от 200 лева. След това полицаият се качил в един автомобил заедно с Г. Н. (нарича го „дебелия полицай“).

От сведенията на П. става ясно, че в края на месец август 2018 г. в заведенията била

извършена проверка от Г. Н. (нарича го „дебелия полицаи“) и още един полицаи. П. наблюдавал управителят И. да говори с жалбоподателя Н.. След разговора И. отишъл до П. и му обяснил, че полицаите го притискат и пак трябва да дава пари, за да не се правят проблеми. И. взел от оборота 200 лева и ги дал на Г. Н.. В сведенията се съдържа информация, че са давани пари на други полицаи, но сред тях не е жалбоподателят.

Съдът изцяло кредитора дадените сведения от Х. Б. П. и И. Б. И., тъй като са непротиворечиви, последователни и логични. Дватама непосредствено са възприемали случващото се и подробно дават информация за фактите и обстоятелствата, свързани с получаваните пари от жалбоподателя. Сведенията не противоречат на събраните показания на разпитаните свидетели в досъдебното производство. Следва да се отбележи, че по делото липсват данни за заинтересованост на лицата, дали сведения в дисциплинарното производство.

Приети са публикации в средствата за масово осведомяване, от които е видно, че в медиите е разпространено задържането на жалбоподателя и други лица във връзка с извършени корупционни престъпления и изнудване на търговци.

За резултатите от разследването е изготвена обобщена справка рег. № 12496/08.05.2020 г. от Д.. Прието е, че в началото на месец август 2018 г. жалбоподателят е извършил тежко нарушение, изразяващо се в това, че при проверка в качеството му на длъжностно лице (служител в МВР), съвместно с друг служител, се е възползвал от служебното си положение, за да получи облага, която не му се следва – 200 лева от управителя на заведението И.. Д. е приел, че Г. Н. се държал арогантно, предизвиквайки страх и несигурност в И., заканвайки се да извика митниците, създавайки в него убеждение, че заведението не е с изрядни документи, като по този начин е мотивирал И. съзнателно да се разпорежи с парична сума, за да няма проблеми с проверките и да работи спокойно.

В обобщената справка е посочено още, че в началото на месец август 2018 г. жалбоподателят по време на проверка в качеството си на служител на МВР е спомогнал на друго лице (Д. – полицаи), чрез натиск и въздействие да получи сумата от 200 лева от собственика П.. Според Д. Н. е създал предпоставки за последващо изнудване за получаване на месечна „такса спокойствие“.

В справката на Д. е отразено още, че в средата на месец август 2018 г. жалбоподателят получил от И. сумата в размер на 200 лева, за да не бъдат вписани нарушения в протокол и да няма проблеми при проверки. На 12.09.2018 г. Н. заедно с Д. получили сумата от 200 лева от И., като оказали натиск върху него да даде пари за „почерпка“, за да не се впишат нарушения в протокола. На 17.09.2018 г. Н. заедно с други служители създали страх у П. за бизнеса му, като по този начин създал предпоставки за последващо изнудване и за получаване на месечна „такса спокойствие“.

На 08.05.2020 г. е връчена на жалбоподателя покана рег. № 12494/08.05.2020 г. за запознаване на същата дата с обобщена справка на Д. и материалите от проведеното дисциплинарно производство. В тази връзка е изготвен протокол от 08.05.2020 г., от който е видно, че жалбоподателят се е запознал с обобщената справка, материалите от производството и е дадена възможност за депозиране на обяснения.

Депозирани са обяснения рег. № 12593/08.05.2020 г. от Г. Н., с които изразява несъгласие с констатациите в обобщената справка. Пояснява, че Д. не е извършила пълна проверка, като е ползвала единствено материали от досъдебното производство.

Изготвено е становище рег. № 13116 от 12.05.2020 г. на Д., с което е предложено

налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ поради допуснатото тежко нарушение на служебната дисциплина по чл. 203, ал. 1, т. 7 и т. 13 ЗМВР.

Последвало е издаването на оспорваната Заповед № 8121К – 7039 от 19.06.2020 г. на министъра на вътрешните работи, с която на Г. Н. на основание чл. 194, ал. 2, т. 1, пр. 1 и т. 4, чл. 197, ал. 1, т. 6, вр. чл. 203, ал. 1, т. 7, пр. 2 и т. 13 и чл. 226, ал. 1, т. 8 ЗМВР е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното правоотношение.

Административният орган е приел, че при всяка една от извършените три проверки в началото и средата на месец август 2018 г. и на 12.09.2018 г. Г. Н. е получил от И. сумата от 200 лева, за да не констатира нарушения в посочените по – горе заведения.

Органът е приел, че с действията на служителя са нарушени правилата от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, а именно: т. 13, б. „а“ - Дейността на държавните служители се осъществява при спазване на следните етични принципи за поведение: законност - изпълнение на служебните задължения в съответствие със законите на страната и при зачитане и спазване правата и основните свободи на гражданите, като не се поддава на натиск, заплахи, стимули, преки или косвени влияния независимо от техния източник, повод или причина; т. 17, б. „а“ и „в“ - По смисъла на този кодекс корупционно поведение е: а) искане или приемане за себе си или за друго на облага, за да бъде извършено или да не бъде извършено действие по служба; в) възползване от служебното си положение за получаване за себе си или за друго облага, която не се следва; т. 19 - Държавният служител пази доброто име на институцията, която представлява; т. 42 - Държавният служител е неподкупен и не се възползва от правомощията си и служебното си положение с цел лично облагодетелстване или с друга користна цел; т. 45 - Държавният служител не допуска да бъде поставен във финансова или друга зависимост от отделни лица и организации, които могат да повлияят на изпълнението на служебните му задължения или да нарушат професионалния му подход по определени въпроси; т. 46 - Държавният служител не приема обещания за облага, която не му се следва, за да извърши или да не извърши действие по служба; т. 49 - Държавният служител не участва в корупционни прояви; т. 50 - Държавният служител проявява нетърпимост към корупционно поведение.

Административният орган е приел, че противоправното поведение на Г. Н. е станало достояние на служители от държавни органи и на неограничен брой граждани посредством многобройни публикации в средствата за масово осведомяване.

В заповедта са обсъдени обясненията на Н., за което е посочено, че е допустимо събиране на материали от досъдебното производство. Отхвърлени са възраженията за авторството на извършените деяния.

Органът е приел, че деянието на жалбоподателя представлява тежко нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 203, ал. 1, т. 7 (превишаване на власт или използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица) и т. 13 (деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата) от ЗМВР.

В проведеното производство по адм. д. № 6917/2020 г. по описа на АССГ са разпитани свидетелите Т. В. и К. Л. – М.. Показанията на първата са неотнормирани, тъй като се отнасят за проверки през месец октомври 2018 г., което е след периодите на нарушенията, отразени в оспорваната заповед. Показанията на втората свидетелка Л. не са в достатъчна степен конкретизирани относно датата на проверката, на която е

присъствала. Същата посочва, че проверката е през 2018 г., на която са присъствали и други контролни органи, като са констатирани едно нарушение (присъствие на непълнолетен). От посоченото не може да се приеме, че става дума за проверката от 12.09.2018 г. Освен това показанията ѝ кореспондират с констативен протокол от 17.10.2018 г., подписан от Г. Н. и К. Л., в който е отразено „пушене на наргиле от непълнолетни, т. е. най – вероятно свидетелката дава показания за проверка през месец октомври 2018 г., което е след описаните в заповедта нарушения.

Следва да се отбележи, че извършването на проверка на 17.10.2018 г. в обсъжданите търговски обекти не означава, че не е била извършена друга предходна проверка през месец септември 2018 г. От сведенията на И. се установява за извършената проверка през месец септември, на която Г. Н. е взел сумата от 200 лева по повод извършената проверка.

Приет е препис на извадка от книга за пропускателен режим, което доказателство е неотнормо, доколкото по – горе се посочи, че законът не поставя изискване за мястото на събиране на сведения.

В настоящото производство са разпитани свидетелите Х. Б. П., И. Б. И. и А. А., но същите са недопустими съгласно разпоредбата на чл. 226, ал. 2 АПК, според която при новото разглеждане на делото се допускат само писмени доказателства, които не са могли да бъдат известни на страната, както и доказателства за новооткрити или новонастъпили обстоятелства след първоначалното разглеждане на делото от първоинстанционния съд. Настоящото производство е образувано след връщане на делото от ВАС, а показанията не са свързани с новооткрити или новонастъпили обстоятелства.

Въпреки тяхната недопустимост следва да се отбележи, че съдът не кредитира показанията на водения от жалбоподателя свидетел А.. Същият се намира в приятелски отношения с жалбоподателя и в подробности си спомня обстоятелства преди около три години и половина години (датите, на които Н. му е гостувал през 2018 г.). Посоченото поставя под съмнение показанията му, поради което съдът не им дава вяра.

По отношение на показанията на Х. Б. П. и И. Б. И. не се констатира съществени противоречия, като е отчетено, че същите дават сведения за период от преди три години и половина, през което време е нормално да се забравят дадени обстоятелства или да са налице несъществени противоречия с предходните сведения.

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Същата е подадена от лице, имащо правен интерес, тъй като с оспорения административен акт е прекратено служебното правоотношение на оспорващия, с което се засяга непосредствено и неблагоприятно правната му сфера. Подадена е в срока по чл. 231, ал. 1 ЗМВР, тъй като актът е съобщен на 30.06.2020 г., а жалбата е депозирана на 13.07.2020 г.

Според чл. 146, вр. чл. 168 АПК съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Разгледаната по същество, жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед на министъра на вътрешните работи е издадена от компетентния орган по смисъла на чл. 227 във вр. с чл. 158, т. 2 от ЗМВР. Съгласно цитираните

норми, министърът на вътрешните работи назначава държавните служители на изпълнителски длъжности при първоначално назначаване и съответно прекратява служебните правоотношения с тях.

Заповедта е издадена в предписаната в чл. 210 ЗМВР писмена форма, съдържаща всички изброени реквизити - извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта.

В заповедта е описано поведение на служителя, което е свързано с изнудване и вземане на пари, за да не се констатират нарушения в съответния търговски обект. Описани са мястото, времето и обстоятелствата, при които са извършени действията на служителя. Противно на оплакванията в жалбата, съдът намира, че са налице мотиви по отношение на времето на извършване на нарушенията, тъй като е посочено, че първото нарушение е извършено в началото на месец август 2018 г., второто през средата на месец август 2018 г., а трето – на 12.09.2018г. Непосочването на конкретна дата за първите две нарушения не представлява съществено нарушение, доколкото в закона не се съдържа изискване за посочване на точната дата, а за времето на нарушението, а последното в максимална степен е конкретизирано (в началото и средата на месец август 2018 г.). В заповедта са посочени две нарушения на служебната дисциплина - чл. 203, ал. 1, т. 7 (превишаване на власт или използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица) и т. 13 (деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата) от ЗМВР. Горното води до извод, че според органа всяко едно от действията на служителя води до тежко нарушение на служебната дисциплина по чл. 203, ал. 1, т. 7 и т. 13 ЗМВР. Налице е мотивиран акт, който не препятства служителя да разбере за какви и колко нарушения на служебната дисциплина е наказан. Предвид изложеното съдът намира за неоснователни възраженията за необоснованост на акта.

В хода на производството не са допуснати съществени процесуални нарушения като е спазена разписаната в ЗМВР процедура по разследване и налагане на дисциплинарни наказания съгласно чл. 205, чл. 206 и чл. 207 ЗМВР.

Съгласно чл. 207, ал. 1 ЗМВР при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 203, ал. 1, т. 2 - 15 дисциплинарното производство се образува с писмена заповед. Заповедта по чл. 207, ал. 1 ЗМВР поставя началото на дисциплинарното производство, като същата се основава на „данни“ за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина. Щом законът е употребил понятието „данни“, то тази заповед не може да поставя рамки на дисциплинарното производство за точно определено действие на служителя. Напълно допустимо и възможно е при извършване на пълно, обективно и всестранно разследване да се открият други действия/бездействия на служителя, които да се подведат под някоя от хипотезите на чл. 203, ал. 1 ЗМВР. В тази връзка е неоснователно възражението, че в Заповед № 8121К-5742 от 13.02.2019 г. на министъра на вътрешните работи липсвало описание кога и какви тежки нарушения са извършени, доколкото същите по допустим начин са формулирани по – общо.

В жалбата се съдържа признание, че Заповед № 8121К-5742 от 13.02.2019 г. е връчена на жалбоподателя по време, когато е бил в отпуск поради временна

неработоспособност. От значение е фактът на връчването, като е ирелевантно, че жалбоподателят е бил в болничен отпуск, доколкото впоследствие му е дадена възможност да се запознае с материалите и да направи искания и възражения (видно от протокол рег. № 513р-52112/25.06.2019 г. на Д., с който е констатирано, че до 20.03.2019 г. не са постъпили обяснения).

Жалбоподателят е направил възражение, че Д. е достигнал до извод за извършено нарушение преди да се образува дисциплинарното разследване. Действително в покана рег. № 3382р-8599/08.03.2019 г., адресирана до жалбоподателя, се съдържат въпроси, които могат до доведат до съмнение за безпристрастността на Д.. В случая поставените въпроси са в контекста на разпространеното в медиите, а и е допустимо предварително формиране на субективно мнение на Д. стига да не се отразява на действията за пълно, обективно и всестранно разследване.

Не са допуснати нарушения и при удължаване на срока на разследването, като жалбоподателят е запознат с трите заповеди. Обстоятелството, че последната заповед е връчена заедно с обобщената справка не води до нарушение на процесуалните правила, респ. не ограничава защитата, защото е дадена възможност на жалбоподателя да се запознае с нейното съдържание и да направи съответните възражения.

Административният орган е изяснил всички факти и обстоятелства за случая, с което е извършил пълно, обективно и всестранно разследване. Неоснователно е възражението, че Д. не е извършил самостоятелна проверка, ползвайки само материали от досъдебно производство. Дейността по приобщаване на материали от досъдебното производство в производството пред органа е допустимо, за което съдът е изложил по – горе мотиви. В тази връзка обсъжданата дейност на Д. представлява действия по разследване. На следващо място Д. е събрал и други доказателства (напр. сведения, кадрова справка, публикации и др.).

Изготвената обобщена справка съдържа ясно описание на нарушенията, което е възприето от ДНО при издаването на заповедта. Неотносимо е възражението, че обобщената справка съдържа констатации за нарушения, които не съответстват на тези от поканата за даване обяснения. Това е така, тъй като жалбоподателят има предвид поканата рег. № 3382р-8599/08.03.2019 г. за даване на обяснения във връзка с образуване на дисциплинарното производство, а това е начален етап на разследването, поради което няма как да е налице пълно припокриване с някои от финализиращите актове.

Видно от покана рег. № 12494/08.05.2020 г. и протокол от 08.05.2020 г. се установява, че жалбоподателят е запознат с обобщената справка и материалите от производството, както и му е дадена възможност за подаване на възражение.

Жалбоподателят се е възползвал от правото си да подаде обяснения. В същите не е направил искания за допълнителен срок за обяснения с оглед обема от материалите по делото. В чл. 207, ал. 10 ЗМВР изрично е регламентиран срок от 24 часа за подаване на допълнителни обяснения или възражения след запознаването с обобщената справка. При положение, че липсват искания за допълнителен срок, то от органа не може да се изисква да обсъжда дали този срок е достатъчен при положение, че е законово регламентиран.

Неоснователни са възраженията за нарушение на чл. 206, ал. 1 ЗМВР, тъй като ДНО не е поискал обяснения от жалбоподателя преди да се наложи наказанието, а това е направено от Д.. В чл. 206, ал. 1 ЗМВР е предвидена алтернативна възможност за

ДНО да изслуша или приеме писмените обяснения са служителя преди налагане на дисциплинарното наказание, но липсва задължение именно ДНО да отправи покана за даване на писмени обяснения, която да е в изрично определена форма, т. е. достатъчно е наказаното лице да е уведомено за възможността да даде обяснения, включително и от Д., след момента на приключване на дисциплинарното разследване, т.е. след като са събрани и обобщени резултатите от проверката. В този смисъл е Решение № 9805 от 26.06.2019 г. по адм. д. № 9923 / 2018 г. на Върховния административен съд.

Противно на възраженията в жалбата, в оспорваната заповед подробно са разгледани всички обяснения на жалбоподателя и е даден отговор по тях.

Заповедта е издадена в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби.

Тежко нарушение на служебната дисциплина, за което се налага дисциплинарно наказание „уволнение“ по смисъла на чл. 203, ал. 1, т. 7 ЗМВР представлява превишаване на власт или използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица, а според т. 13 - деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата.

По несъмнен начин по делото е установено, че жалбоподателят с действията си е допуснал нарушение на чл. 203, ал. 1, т. 7 ЗМВР, като е използвал служебното си положение за лична облага. Жалбоподателят при осъществяване на полицейските си правомощия извършвал проверки и вземал три пъти парична сума в размер на 200 лева от служител (И.), работещи като управител в търговски обекти „Ф. № 1 и № 2“, за да не предприеме действия по служба – констатиране на нарушения при извършване на проверки. Допълнително става ясно, че жалбоподателят заедно с други лица са изнудвали И. да даде горепосочените суми, тъй като с действията си мотивирали И. съзнателно да се разпорежи с парична сума, за да няма проблеми с проверките и да работи спокойно. Поради това настоящият съдебен състав намира за доказано дисциплинарното нарушение, с което е осъществен фактическият състав на чл. 203, ал. 1, т. 7 ЗМВР. Посоченото нарушение е достатъчно основание за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ съобразно цитираната норма.

Поведението на жалбоподателя е несъвместимо с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР и по – конкретно противоречие с правилата на т. 19 (държавният служител пази доброто име на институцията, която представлява), т. 42 (държавният служител е неподкупен и не се възползва от правомощията си и служебното си положение с цел лично благодетелстване или с друга користна цел); т. 46 (държавният служител не приема обещания за облага, която не му се следва, за да извърши или да не извърши действие по служба); т. 49 – (държавният служител не участва в корупционни прояви), във връзка с т. 17, б. „а“ и „в“ - по смисъла на този кодекс корупционно поведение е: а) искане или приемане за себе си или за друго на облага, за да бъде извършено или да не бъде извършено действие по служба; в) възползване от служебното си положение за получаване за себе си или за друго облага, която не се следва. Посочените от Етичния кодекс задължават държавния служител да съблюдава законността на действията, които предприема, да пази доброто име на институцията, да насърчава гражданите да спазват закона, като дава личен пример за това и да не прикрива правонарушения, а да предприема действия за тяхното предотвратяване и разкриване, както и да се въздържа от получаване на облаги във връзка с осъществяваните правомощия.

Действията на служителя безспорно уронват престижа на службата, доколкото същите са станали и достояние на лица, извън служителите на Министерството на вътрешните

работи. Следва да се има предвид, че под „престиж на службата“ се разбира авторитетът на служителите на Министерството на вътрешните работи пред обществото. Не е задължително да е уронен престижът на службата в министерството, а е достатъчно реално да застрашава с намаляване или загубване на доверие от страна на обществото в полицейската институция. Изцяло неоснователни са възраженията, че жалбоподателят не е допринесъл за разпространението на информация, увреждаща престижа на МВР. Разпространението на информацията е по повод неправомерното поведение на жалбоподателя, което е довело до неговото задържане, а след това поведението му е станало достояние на лица извън системата на МВР.

Дисциплинарните нарушения на служителя са по чл. 227, ал. 1, т. 7 и т. 13 ЗМВР, а за всяко дисциплинарно нарушение по чл. 227, ал. 1 ЗМВР дисциплинарното наказание е само едно - уволнение. Поради това в тези случаи не се обсъждат тежестта на извършеното дисциплинарно нарушение и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата - тези обстоятелства са вече обсъдени от законодателя при определянето на всички дисциплинарни нарушения по чл. 227, ал. 1 ЗМВР като тежки дисциплинарни нарушения, за които се налага дисциплинарно наказание уволнение.

Оспорваната заповед е издадена в съответствие с целта на закона, която предвижда прекратяване на служебно правоотношение при извършено тежко нарушение на служебната дисциплина. Обсъжданите нарушения са несъвместими със заеманата длъжност от жалбоподателя, поради което е оправдано налагането на най – тежкото наказание – дисциплинарно уволнение.

Горното налага на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК да се отхвърли оспорването.

На основание чл. 143, ал. 3 АПК жалбоподателят следва да заплати на ответната страна направените разноски за юрисконсултско възнаграждение размер на 100 лева за всяка инстанция, което е съответно на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 ЗПрП. В случая делото се е развило два пъти пред първа инстанция и един път пред ВАС, поради което общият размер на дължимите разноски е 300 лева.

По изложените съображения и на основание и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, 37 - ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. С. Н., ЕГН [ЕГН] срещу Заповед № 8121К – 7039 от 19.06.2020 г. на министъра на вътрешните работи, с която е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното правоотношение.

ОСЪЖДА Г. С. Н., ЕГН [ЕГН] да заплати на Министерство на вътрешните работи сумата в размер на 300 лева, представляваща направени по делото разноски в производства, развили се пред всички инстанции до момента.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия:

